

F. t. L. om Krisehjælp til arbejdsløse.

Den Udgift, der som Følge af foranstaaende Bestemmelser paaføres den i § 28 i Lov Nr. 47 af 4. Marts 1924 omhandlede Arbejdsløshedsfond, refunderes Fonden af Statskassen.

§ 4.

Denne Lov træder straks i Kraft.

Samtidig ophæves Lov Nr. 90 af 31. Marts 1926 om Krisehjælp til arbejdsløse.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Lov Nr. 90 af 31. Marts 1926 om Krisehjælp til arbejdsløse aabnedes der Arbejdsløshedskasserne Mulighed for gennem en Forlængelse med indtil en Tredjedel af Antallet af Kassens Understøttelsesdage for vedtægtsmæssig Understøttelse at komme de arbejdsløse til Hjælp under den nuværende Arbejdsløshedskrise.

De Erfaringer, der har været indhøstet i den Tid, der er forløbet siden Lovens Ikrafttræden, har imidlertid vist, at Arbejdsløshedskassernes Økonomi i det store og hele ikke har tilladt dem at udnytte Lovens Bestemmelser til Fordel for deres Medlemmer, idet disse, hvis økonomiske Modstandskraft er svækket paa Grund af den nuværende Krisens Langvarighed, ikke er i Stand til at bære de forøgede Medlemsbidrag, som er nødvendige for at muliggøre den i Loven omhandlede Udvidelse af Understøttelsestiden.

Dertil kommer, at det af Loven opbyggede Understøttelsessystem administrativt volder Arbejdsløshedskasserne og Kommunerne (Hjælpekasserne) betydelige Vanskeligheder.

Loven har da ogsaa — tiltrods for, at Ministeriet straks efter dens Ikrafttræden anmodede Direktøren for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen om at henstille til Kasserne i saa vidt Omfang, som det maatte være muligt, at gøre Brug af Lovens Bestemmelser — kun været anvendt af ialt 11 Kasser.

Under Hensyn til foranstaaende maa Ministeriet mene, at den nævnte Lov ikke har vist sig egnet til at yde de arbejdsløse den Støtte, som de har Krav paa under den nuværende Krise.

Man har derfor ment at burde foreslaa den nævnte Lov erstattet af Bestemmelser, der giver de arbejdsløse Adgang til at oppebære en *ekstraordinær* fortsat Hjælp, efter at den *almindelige* fortsatte

Hjælp, som de har Adgang til efter de i Lov Nr. 47 af 4. Marts 1924 indeholdte Bestemmelser, er opbrugt.

Denne ekstraordinære fortsatte Hjælp, der i øvrigt skal ydes paa samme Betingelser og med samme Beløb som den almindelige fortsatte Hjælp, skal imidlertid ikke være ubegrænset, men kan efter Forslaget — jfr. dets § 1, 3. Stk. — kun ydes i et Tidsrum, der svarer til Halvdelen af det Tidsrum, for hvilket de paagældende er berettigede til at oppebære vedtægtsmæssig Hjælp.

Den ved Forslaget foranledigede Merudgift — hvis Størrelse naturligvis afhænger af Arbejdsløshedens Omfang i det kommende Halvaar og af, paa hvilket Tidspunkt en eventuel Stigning i Arbejdsløsheden indtræder — anslaas af Direktoratet for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen til at udgøre 1,6 Mill. Kr. under Forudsætning af, at Loven træder i Kraft den 1. November 1926. Heraf skulde Kommunerne efter de almindelige Regler bære en Tredjedel — jfr. § 31, Stk. 1, i Lov Nr. 47 af 4. Marts 1924. Men Kommunerne Andel i Udgifterne vil, saafremt det samtidig forelagte Lovforslag om en midlertidig Ændring i Lov Nr. 47 af 4. Marts 1924 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. gennemføres, kun andrage en Fjerdedel i Stedet for en Tredjedel. Da Kommunerne imidlertid gennem nærværende Forslags Bestemmelser maa antages at blive fritaget for visse Understøttelsesbyrder, som de ellers ikke kunde unddrage sig, maa Ministeriet finde det rimeligt, at de ikke helt fritages for at deltage i Udgifterne.

Arbejdsløshedsfondens Andel vil, saafremt det fornævnte Lovforslag gennemføres, andrage tre Fjerdedele. Man maa imidlertid finde det rimeligt, at der fra Statens Side ydes Fonden fuld Refusion.